

преживява на земята. Колкото по-великъ е човѣкъ, толкова повече страда. Природата опредѣля гениалността и величието на хората споредъ страданията, които тѣ понасятъ. Степенъта на страданията опредѣлятъ величието на човѣка. Като дойде нѣкой великъ, гениаленъ човѣкъ на земята, хората започватъ да го товарятъ: тѣ го товарятъ, той носи; увеличаватъ товара му, той пакъ носи. И най-после, като нѣма съ какво повече да го товарятъ, тѣ казватъ: Сега вече можешъ да си вървишъ!

И тъй, страданията откриватъ вътрешния смисълъ на живота. Мнозина мислятъ, че само глупавитѣ хора страдатъ. — Не, само добриятъ, разумниятъ, гениалниятъ, светиятъ човѣкъ страда. Глупавиятъ, обикновениятъ човѣкъ само скърби и се мъчи. Какво нѣщо е страдание, той не знае. Който не разбира смисъла на страданията, той роптае противъ тѣхъ, оплаква се отъ съдбата си, търси виновници за страданията си, иска да ги тури на гърба на другитѣ. Такъвъ човѣкъ минава предъ насъ за обикновенъ, който не е дошълъ още до положение да прояви своята гениалность и разумность. Реши ли човѣкъ въ себе си да носи страданията си съ радостъ и търпение, той проявява вече своята разумность. Не следъ дълго време този човѣкъ ще стане гениаленъ. Следователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията представятъ единъ